

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

XIII. évfolyam, 13 szám

2023. november 27

Magyar GYSEV, magyar cargo?

A záhonyi vasutasokat inkább csak érdekesség szinten érdekli, mi történik az ország távoli részeiben. Nem csoda, hiszen a messzi történetek kevésbé hatnak mindennapjainkra, sokkal érdekesebbek azok az országos kérdések, amelyek számunkra is fontosak. Ilyen például a jövő évre vonatkozó bértárgyalások, vagy az oktatási rendszer várható átalakítása. Pedig az ország másik végében is vannak érdekességek, mint a tavaly százötven éves Győr-Sopron-Ebenfurti Vasút.

A „zöld-sárga” vasúttársaság az Osztrák-Magyar Monarchia területén jött létre, nagy bántódás nélkül úszta meg Trianont, és a második világháborút, majd az utána következő évtizedeket is: a mai napig két nemzet – Ausztria és Magyarország – területén működik, központja Sopronban van. Érdekesség továbbá, hogy a legnagyobb vasútállomása Szombathely, mert az idők során a MÁV-tól is vett át vonalakat, és a GYSEV tulajdona a Fertővidéki HÉV. Fontos része a cégnek a GYSEV Cargo, mert nekik is van vasúti áruszállító vállalatuk. Felmerülhet a kérdés, vajon osztrák, vagy magyar a „gyesev”?

A legegyszerűbb, hogy osztrák-magyar vasútról van szó, bár kicsit talán felénk billen a mérleg. A cég által üzemeltetett vasútvonalak nagyobb része Magyarországon van, mint ahogyan a központja és a legnagyobb vasútállomása is. A tulajdoni arányok felénk lejtjenek, mert több, mint hatvanöt százalék a magyar államé, kevesebb, mint harminc százalék az osztrákoké, és hat százalék körül a Strabag SE tulajdona. A felügyelőbizottságuk fele-fele arányban osztrák és magyar, a hétfős igazgatóságban viszont csak két tagot adnak az osztrákok.

Talán még friss hír, hogy többségi tulajdonával élve a magyar tulajdonosi joggyakorló leváltotta az egyik – osztrák – vezérigazgató-helyettest, Hana Dellemannt. Hogy ez kinek jó, vagy sem, az legyen az ő öröme, bánatuk vagy sikerük. Viszont kimondottan újszerű Lázár János Építési és Közlekedési miniszter elképzelése: hírek szerint egy parlamenti bizottsági ülésen kijelentette, akár az egész vasutat megvennénk, de azt is el tudja képzelni, hogy csak a magyarországi részt.

Érdekes dolog a komaság, hát még a sógorság. Van egy osztrák cargonk (Rail Cargo Hungaria, RCH), ami úgy osztrák, hogy alapvetően magyar vasutasok működtetik. Vagy egy gyesevünk, ami úgy magyar, hogy részben osztrák tulajdonosa van, és részben osztrák vasutasok működtetik. Na, most elképzelhető, hogy lesz egy gyesevünk, amit részben osztrák vasutasok működtetnek, de magyar cég. Vagy csak magyar vasutasok működtetik, de akkor már nem lesz gyesevünk. De

most is van két cargonk, és akkor is lesz kettő, ha nem veszünk semmit. Ez könnyen előfordulhat, hiszen az RCH-t már többször is meg akartuk venni, ám sikertelenül.

Egy biztos pont azért van: sógorék voltak, most is vannak, és biztosan lesznek a jövőben is.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Izgalmas szombat

Meghívást kaptunk némi kulturális feltöltődésre, és lelkes készülődés után még lelkesebben útnak indultunk. Vonattal, természetesen, és úgy tűnt minden jól van, pontosan haladtunk. Igaz, Nyíregyháza előtt nem sokkal benéztem a mindent tudó alkalmazásba, ami tíz percnyi késést ígért az érkező cityre, ám sebaj, ahogy egy ismerősöm mondta nemrég, az még rendesnek számít mostanában. A késés okát viszont nem találtam rendesnek, ami nem más volt, mint hogy az utolsó kocsi nem megy tovább. No, de apróságokon ne izguljunk, volt komolyabb is, mert egy kocsi hátulról akadt le, a mozdony pedig előlről.

Na, igen, az izgi sosem jár egyedül, tartja a nép bölcsesség, ami ismét beigazolódt, mert miután elindultunk, csípős szagokat éreztünk. Gyorsan kitaláltam, így szokott egy személyautó is, amikor befog a fék. Erre mondta egy másik ismerősöm, nyugi, ez is gyakori mostanában. Végül Debrecenben ellazultunk, mert a kocsi vizsgáló kollégák ügyesen elhárították a hibát: se leakadás, se kisorozás, se kiakadás. És ügyesen gurultunk székesfővárosunk felé, mígnem végre találkoztunk, és szerény ebédünk után a „kultúra templomába” hajtottunk.

Ami ezúttal nem más volt, mint a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár. Nyomban feltűnt számomra, hogy arra milyen sokan járnak még könyvtárba, no meg az, hogy sokan megfordultak a bennünket is nagyon érdeklő alkotások előtt. Bár, mit is tagadnánk, az alkotó is igen figyelemre méltó volt.

A kiállított művek Petőfi és Madách évfordulóinak apropóján születtek. Ezek sorában láthattuk Madách: Hétköznapi történet című műve által inspirált grafikákat is.

Természetesen, ha már izgalomról és kultúráról volt szó, tovább mentünk a Szépművészeti Múzeumba, ahol egy kiállításra bukkantunk, Renoir – A festő és modelljei címmel. Hetven kép és szobor mutatta a művész hosszú pályafutásának eredményét. Pierre-Auguste Renoirt a boldogság festőjének is szokták nevezni, mert úgy vélte, a művészet az élet legnagyobb, ha nem egyetlen vigasza.

A vigasztalódást későbbre hagytuk, de valóban nagyszerű alkotásokat láthattunk, legyen az festmény, vagy szobor.

Az ízlések különbözőek szoktak lenni, az én egyik kedvencem a fiatal párt ábrázoló Vidéki tánc című festmény volt.

Dolhai József

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 21. szám

2011. október 17.

KOLESZÁR ISTVÁN- VASS KÁROLY EMLÉKNAP ZÁHONYBAN

A tisztségviselő soha nem lehet biztos abban, hogy munkáját kollégái elismerik-e, csak teszi a dolgát úgy, ahogyan azt legjobb tudása szerint teheti. Persze, néha hibázik, mint az ember, de ha feláldozza szabad idejét a közösségért, azért sem vár kitüntetést, legfeljebb jó szót. És a legnagyobb elismerés az számára, ha látja, hogy előrébb jutottak azok, akikért dolgozik.

2004. októberében, amikor némán álltunk Koleszár István barátunk sírjánál, az is eszünkbe jutott, hogy megéri-e a sok munka és fáradtság, vagy feledésbe merül minden eddigi tettünk, s csak a család tart meg emlékezetében.

Halálának első évfordulóján azonban bebizonyosodott, hogy munkatársai, barátai, alapszervezete, a Gépészeti Intézőbizottság és a Vasutasok Szakszervezete nem felejtette el, munkásságának elismeréseként egy év múltán sírjánál újra fejet hajtottak.

2006. januárjában ismét végső búcsút kellett vennünk egyik alapszervezeti titkárunktól, Vass Károlytól, s az ezt követő években már az emléknapot két tisztségviselőnk neve fémjelezte.

Koleszár István és Vass Károly egyazon alapszervezet tisztségviselői voltak hajdanán, s hogy akkor melyikük volt az alapszervezet titkára, illetve elnöke, feledésbe merült, mert mindketten aktívan részt vettek a közösség munkájában. Az alapszervezet kétfelé oszlott, amit nem harag vagy sértődés vezérelt, csupán az akkori szakmai érdekvédelem szervezeti változásai (a kocsivizsgálók és mozdonyjavítós alapszervezet jött létre) így lett Koleszár István a Műszaki Kocsiszolgálat alapszervezet alapító tagja, s egyben alapszervezeti titkára, Vass Károly pedig a Vontatási alapszervezet titkáraként dolgozott tovább.

Mindketten alapító tagjai voltak a Vasutasok Szakszervezete Gépészeti Intéző Bizottságának, munkájukat nemcsak Záhonyban, de a VSZ-központban is elismerték.

Ezért nem meglepő, hogy mint haláluk óta minden év októberében, az elmúlt héten is az ország minden szegletéből érkeztek gépész kollégák, hogy egykori barátaik sírjainál elhelyezzék a megemlékezés virágait.

Az idén szakszervezetünk elnöke, Papp Zoltán is részt vett a rendezvényen, és Koleszár István sírjánál Putnoki Zolt Újkenéz polgármesterével együtt mondott beszédet. Talán kevesen tudjátok, de Koleszár István a rendszerváltozástól haláláig tagja volt szülőfaluja önkormányzati testületének is.

Vass Károly sírjánál Meleg János VSZ alelnök, a Gépészeti Intéző Bizottság vezetője emlékezett meg, mint annyi év óta mindannyiszor.

A megemlékezéseket a hagyományokhoz híven ebédrel zárták a résztvevők, ahol lehetőség volt az elhunytak családtagjaival beszélgetni.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

HELYZETFELISMERÉS

Az országúton egy autó ütközik egy kerékpárral. Megérkeznek a helyszínelők, és az őrmester azonnak kéri az autó vezetőjétől az okmányokat. A vezető a jogszi meg a személyi mellett átad egy harmadik igazolványt is. Az őrmester gondosan tanulmányozza, majd így szól:

– Tisztelettel kérdzem, ön szerint milyen sebességgel száguldott ez a kerékpáros...

HITETLENSÉG

Kovács, aki egyébként vasutas itthon, kijut egy ösztöndíjjal Amerikába, ahol sok minden elbűvöli, de leginkább a vasútállomásokon található jegyautomata: két dollárért mindenkinek megmondja, mikor indul a vonata. Úgy dönt, kipróbálja, és bedobja a két dollárt, mire a gép magyarul közli vele, hogy tíz óra negyven perckor indul úticélja felé a vonat.

Emberünknek nem fér a fejébe a dolog, és eltervezi, hogy összezavarja. Bement a mosdóba, elcserélte tíz dollárért a ruháját egy indiánnal, még tolldísz is kapott a fejére. Visszamegy a géphez, és ismét bedob két dollárt. Mire a gép:

– Kovács, Kovács, de hülye vagy! Addig tollászzkodtál, míg elment a mai utolsó vonatod...